

Livet efter döden

Livet efter döden

"Om en människa dör, ska hon då leva igen?"

Job 14:14

Inget ämne är mer fängslande och universellt intressant än möjligheten till liv efter döden. Detta beror på att döden i sig är så universell och att alla rationellt tänkande människor vill leva. Under normala omständigheter vill ingen dö, men alla inser att såvitt människan kan förutse väntar döden på varje medlem av mänskligheten. Frågan om det finns liv efter döden finns därför i allas hjärtan och på mångas läppar.

Män och kvinnor genom tiderna, i sin frustration över sina nära och käras död och i vissheten om sin egen slutliga undergång inför döden, har de utformat alla möjliga filosofier i ett försök att lugna sina rädslor och förneka verkligheten i det som är så tragiskt verkligt. De har försökt att tro att döden inte är vad den verkar vara, att den inte är en fiende utan en vän, ett medel genom vilket människor går in i en annan och mer sublim sfär av livet.

Om och om igen har frågorna ställts, både av de lärda och de olärda: Var är de döda? Vad händer

egentligen när en person dör? Är de döda mer levande än de levande? För tusentals år sedan frågade profeten Job: "När en människa dör, kommer hon att leva igen?" (Job 14:14). Så talade Guds profet för otaliga miljoner människor som har sört förlusten av sina nära och kära och som själva, i likhet med hela mänskligheten, har fruktat den oundvikliga dödens ankomst.

Job hade ett personligt och livsviktigt intresse av svaret på sin fråga: "Om en människa dör, kommer hon att leva igen?" Han hade nämligen just bett Gud att låta honom dö. Job var inte trött på livet, men han var utmattad av lidande till den grad att han undrade om livet under sådana förhållanden var värt att leva.

Jakob skrev: "Ni har hört om Jobs tålamod." (Jakob 5:11). Job behövde tålamod, för Gud hade tillåtit oerhört svåra olyckor att drabba honom. Hans flockar, hans boskap och hans familj var alla förstörda. Han förlorade sin hälsa och drabbades av en avskyvärd hudsjukdom som täckte hela hans kropp. Till slut vände sig hans hustru mot honom och sade: "Förbanna Gud och dö." Job 2:9

Men Job hade inte för avsikt att förbanna Gud. Han litade på Gud även om han inte förstod varför

han fick lida så svårt. Det är förståeligt att han sökte befrielse från lidandet om det var Guds vilja, så han bad: "O, att du ville gömma mig i graven, att du ville hålla mig hemlig, tills din vrede är förbi, att du skulle bestämma en tid för mig och minnas mig!" Job 14:13

Efter att ha bett Gud att låta honom dö funderade Job över vad det skulle innebära om Gud besvarade hans bön och lät honom dö. Så han frågade: "Om en människa dör, kommer hon då att leva igen?" Job talade utifrån sin egen erfarenhet och sina egna känslor, men som Guds profet var hans ord gudomligt inspirerade, så vi vet att han formulerade frågan om livet efter döden på ett sätt som överensstämmer med sanningen i Guds ord om ämnet.

Det är därför viktigt att lägga märke till att Job inte frågade: "Om en människa dör, är hon då mer levande än någonsin?" Han frågade inte heller: "Om en människa dör, betyder det att hon bara har flyttat till ett annat rum, eller att hon har kommit till himlen eller till en plats där hon plågas?" Job visste att när en människa dör är hon död, så den fråga han ställde var: "Om en människa dör, kommer hon då att leva igen?"

Således uppmärksammas vi på den stora grundläggande sanningen i Bibeln att livet efter döden beror på de dödas återuppväckande, uppvaknande. Det finns hopp om liv efter döden, inte för att det inte finns någon död, utan för att Gud har lovat att använda sin mäktiga kraft för att återuppväcka de döda till livet. Job visste att om han fick dö för att undgå ytterligare lidande, skulle Gud senare återuppväcka honom till livet, för han sade vidare: "Alla mina bestämda dagar skall jag vänta (i döden), tills min förändring (från död till liv) kommer. Du skall ropa, och jag skall svara dig; du skall ha lust till det verk som dina händer har gjort." Job 14:14,15

Uppståndelsens hopp

Jobs bekräftelse att Gud, när tiden var inne, skulle kalla honom från döden, stämmer helt överens med hela Guds ord om livet efter döden. Det är denna hopp om uppståndelsen som framställs så tydligt och med sådan tröstande försäkran i Nya testamentet.

Aposteln Paulus skrev: "Eftersom döden kom genom en människa, kom också de dödas uppståndelse genom en människa." (1 Korintherbrevet 15:21). De två "människorna" som avses i denna text är Adam och Jesus. Adam överträdde Guds lag och drog dödsstraffet över sig själv och sina

efterkommande. Jesus tog syndarens plats i döden och gjorde det därmed möjligt för det synd a släktet att befrias från döden genom uppståndelsen. Det är detta Paulus menade när han skrev: "Syndens lön är döden, men Guds gåva är evigt liv genom Jesus Kristus, vår Herre." Romarbrevet 6:23

De dödas uppståndelse är så viktig för försäkran om livet efter döden att aposteln Paulus, när han skrev om kristna, betonade att om det inte finns någon uppståndelse, så är "också de som har avlidit i Kristus förlorade" (1 Korintherbrevet 15:18). Detta betyder helt enkelt att om det inte finns någon uppståndelse, så går även de som nu tror på Kristus och följer i hans fotspår förlorade i döden.

Varför denna förvirring?

Eftersom Bibeln så tydligt lär att hoppet om livet efter döden bygger på Guds löften om att återuppväcka de döda i uppståndelsen, uppstår naturligtvis frågan varför så många av dem som säger sig tro på Bibelns lära är förvirrade i denna fråga. Grunden till denna förvirring har sitt ursprung i Edens lustgård.

Gud sade till Adam: "Av trädet som ger kunskap om gott och ont skall du inte äta, för den dag du äter

av det skall du dö.” (1 Mosebok 2:17). Senare frågade Satan, genom ormen, , Eva om detta och sade: ”Har Gud verkligen sagt att ni inte får äta av något träd i hela trädgården?” (1 Mosebok 3:1). Eva bekräftade vad Gud hade sagt, inklusive hans uttalande att döden skulle vara straffet för olydnad. verserna 2,3

Då svarade Satan till Eva och sade: ”Ni kommer inte att dö.” (1 Mosebok 3:4). Detta var ett förnekande av vad Skaparen hade sagt. I själva verket anklagade Satan Gud för att ljuga när han sa att döden skulle vara straffet för olydnad. Möjligen trodde Satan att han på något sätt kunde omintetgöra Guds avsikt att döma människan till döden. Om så var fallet upptäckte han snart att hans försök var fåfänga, för mänskligheten började dö.

Men Satan medgav inte att han hade fel. Istället började han, genom mänskliga medhjälpare, sprida propaganda om att döden inte är vad den verkar vara, att det i själva verket inte finns någon död. I den mån han kunde få människor att tro på detta skulle han bevisa att han talade sanning när han sa till moder Eva: ”Ni kommer inte att dö”, ni kommer bara att verka dö, och när ni verkar dö kommer ni i själva verket att vara mer levande än någonsin.

För dem som har förtroende för Guds ord är det inte svårt att avgöra vilket av de två uttalandena i Edens lust som ska accepteras. Det var Skaparen som förkunnade: "Den dag du äter av det ska du dö", och vi vet att Gud talade sanning. Det var Satan som sa: "Du kommer inte att dö", och vi vet att han inte talade sanning. Jesus sa om Satan: "Han är en lögnare och lögnens fader." Johannes 8:44

Satan är inte bara en lögnare, utan, som Jesus förklarade, han är "lögnens fader". Med andra ord var Satan upphovet till den första lögnen, och det var den mest förödande och långtgående lögnen som någonsin har yttrats. Denna falskhet, som har sitt ursprung i Edens lustgård, har förvrängt sanningen om döden i sinnet hos människor av alla nationer och religioner, medan sanningen, som uttrycks av Gud i uttalandet "Du skall säkert dö", endast har trots av relativt få.

Falskheten om "separata enheter"

Det har varit uppenbart för alla att människokroppen dör. Satan visste att det inte fanns något sätt att lura människor i detta avseende, så han började sprida uppfattningen att det finns något i människokroppen som är skilt från kroppen, en varelse som flyr från kroppen när den dör och

fortsätter att leva. I så kallade kristna skretsar kallas detta odefinierbara något för "den odödliga själen".

De gamla egyptierna höll fast vid denna uppfattning. Den antogs senare av grekiska filosofer, och efter att apostlarna somnat in i döden infördes den i den kristna kyrkan av hedniska filosofer. Även om den beskrivs på olika sätt har denna teori om att det finns något inom människan som inte kan dö, och att det därför inte finns någon död, varit den allmänna tron hos alla hedniska religiösa människor.

Bibeln visar att den var utbredd bland hedningarna på kung Salomos tid, och vi ser att han bekämpar detta fel med sanningen. Han skrev: "Det som drabbar människors barn drabbar också djuren; de har samma öde: när den ene dör, dör den andre; ja, de har alla samma andedräkt, så att människan inte har någon förtur framför djuren, ty allt är tomhet. Alla går till samma plats; alla är av stoft, och alla återvänder till stoft. Vem vet (eller vem kan bevisa) människans ande som stiger uppåt, och djurets ande som stiger nedåt till jorden?" Predikaren 3:19-21

Hur tydligt Salomo uttrycker Guds sanning och bekräftar att människan och djuret är lika i döden, att de alla har ett andetag, eller "ande", som samma hebreiska ord översätts i vers 21. Efter att på detta sätt

ha fram en och lagt fram sanningen frågar han: vem kan bevisa motsatsen? Han visste uppenbarligen att de omgivande hedniska folken trodde något annat, att de höll fast vid Satans lögn att det inte finns någon död, att medan kroppen dör, finns det en "ande" som stiger "uppåt" och fortsätter att leva. Men detta, visar Salomo, är inte sant. Han säger snarare att i döden är människan och djuret lika. Människans överlägsenhet över djuren ligger i det faktum att Gud har lovat att återuppväcka döda människor i uppståndelsen, men inte har lovat att göra detta för de lägre djuren.

Inga "odödliga själar"

Uttrycket "odödlig själ" förekommer inte i Bibeln, och Bibeln lär inte ens i närheten att en "separat enhet" bor i människokroppen och flyr för att leva någon annanstans när kroppen dör. Ordet själ används för första gången i Bibeln i 1 Mosebok 2:7. I denna text berättas det att Gud skapade människan av jordens stoft, blåste livets ande i hennes näsborrar och människan blev en levande själ.

En "levande själ" är helt enkelt ett levande väsen eller en levande varelse, som, enligt denna text, är resultatet av föreningen mellan livets andedräkt och organismen eller kroppen. Kroppen är inte själen. Livets andedräkt är inte den "a" själen. Det är när

andedräkten, genom gudomlig nåd och kraft, ger liv åt kroppen som kombinationen av de två resulterar i en "levande själ".

Salomo sa att människor och djur har samma andedräkt, och han hade rätt. Om människor och lägre djur som förstördes i syndafloden läser vi: "Allt kött som rörde sig på jorden dog, både fåglar och boskap, vilda djur och alla kräddjur som kräler på jorden, och alla människor; allt som hade livets andedräkt i näsborrarna, allt som fanns på det torra land, dog. " 1 Mosebok 7:21,22

Eftersom de djuriska varelserna lever genom samma "livsande" som gör det möjligt för människan att leva, är alla djur också "levande själar", och detta är tydligt fastställt i Guds ord. Denna viktiga sanning är dold för den som läser Bibeln utan att tänka efter, på grund av inkonsekventa översättningar. I 1 Mosebok 1:24 står det till exempel: "Gud sade: Låt jorden frambringa levande varelser efter deras slag, boskap, kräddjur och vilda djur efter deras slag, och det blev så."

I denna text är uttrycket "levande varelser" en översättning av exakt samma hebreiska ord som de som översätts med "levande själ" i 1 Mosebok 2:7, där hänvisningen är till Adam – orden " " (varelse)

och "soul" (själ) är båda översättningar av det hebreiska ordet *nephesh*. Endast för att översättarna försökte göra en skillnad mellan människa och djur, vilket inte finns i Skriften, använde de ordet "varelse" när det handlade om de lägre djuren och "själ" när texten handlade om människan. Inte undra på att Salomo skrev: "Som den ene dör, så dör den andre."

När Adam dog, återvände hans kropp till stoftet – "Du är stoft, och till stoft skall du återvända." (1 Mosebok 3:19). Den gudagivna rätten att leva, som förverkligades genom den andedräkt som Gud blåste in i hans näsborrar, återgick till Gud. Tanken uttrycks tydligt av Salomo, som när han beskriver vad som händer när en människa dör, skrev: "Då skall stoftet återvända till jorden, som det var, och anden skall återvända till Gud som gav den." Predikaren 12:7

Den enkla sanning som framgår av denna text förvirras i mångas sinnen genom ett missförstånd av ordet "ande". Det är en översättning av ett hebreiskt ord som helt enkelt betyder "andning" eller, som i detta fall, den osynliga livskraften. I sin predikan på Areopagen sade Paulus att i Gud "lever vi, rör vi oss och är vi". Apostlagärningarna 17:28

Denna text antyder inte ens i närheten att när en människa dör finns det en medveten varelse som

lämnar kroppen och tas upp till Gud i himlen. Ordet "återvänder" som används i texten utesluter möjligheten till en sådan tolkning. Kroppen återvänder till stoftet eftersom den kom från stoftet. Om "anden" var en separat varelse som återvände till Gud, skulle det innebära att den medvetna varelsen tidigare bodde hos Gud och fick tillstånd att tillfälligt komma till jorden för att bo i en människokropp. Hur orimlig en sådan slutsats skulle vara!

Hur konsekvent är dock Salomos definition av döden med de fakta som framgår av Bibeln om människans levande själ, eller varelse? När kroppen och andedräkten återvänder till sina ursprungliga källor, är människan kvar som om hon aldrig hade existerat. Den levande själen, eller varelsen, existerar inte längre. Den har dött, och döden är straffet för synd. I Hesekiel 18:4 står det: "Den själ som syndar, den skall dö."

Döden förändrades till "sömn"

Eftersom Gud har lovat att återuppväcka döda människor till livet, talar Bibeln om dem som har dött som om de "sover". Denna viktiga sanning i Bibeln framhävs av Jesus när han talar om döden av Lasarus, bror till Marta och Maria. Han sade till sina lärjungar: " "Vår vän Lasarus sover." Lärjungarna trodde att Jesus

syftade på naturlig sömn, så han sade tydligt till dem: "Lasarus är död." Johannes 11:11-14

På så sätt framförde Jesus en av de grundläggande lärorna i Guds ord. Lasarus var död, men han "sov" också. När Gud sade till Adam att olydnad skulle leda till döden – "Du skall säkert dö" – syftade han på livets utplåning. Denna utplåning av livet skulle ha varit permanent om inte Gud fortfarande älskade sina mänskliga varelser och gav dem förlossning genom att ge sin älskade Son som förlossare och frälsare från döden. Johannes 3:16; 1 Timoteus 2:3-6

Jesus gav sitt "kött", sin mänsklighet, för världens liv. (Johannes 6:51). På så sätt blev det möjligt att upphäva dödsdomen som hade utfärdats mot Adam och hans släkte. Och även om alla fortsätter att dö, kommer det att ske en uppväckelse av de döda tack vare den förlossning som Kristus Jesus har åstadkommit. Eftersom de döda ska väckas till liv använder Bibeln uttrycket "sova" för att beskriva deras tillfälliga frånvaro från livet.

De som sover är medvetlösa, liksom de som är döda. De ser ingenting, hör ingenting, vet ingenting. Bibeln säger: "De levande vet att de skall dö, men de döda vet ingenting." (Predikaren 9:5). De som sover

kan väckas, så de som "sover" i döden kan och kommer att väckas. Som Jesus sa om Lasarus: "Jag går för att väcka honom ur sömnen." (Johannes 11:11). Så alla som "sover" i döden kommer genom gudomlig kraft att väckas på morgonen av jordens nya dag. Det är därför vi läser: "Gråt kan vara en natt, men glädje kommer på morgonen." Psaltaren 30:5

Martha tröstas

Jesus och den lilla familjen i Betania – Marta, Maria och Lasarus – var särskilda vänner. När Lasarus blev sjuk befann sig Jesus och hans lärjungar i Galileen, som låg en bit från Betania. Systrarna skickade bud till Jesus om Lasarus sjukdom, men han gick inte genast till dem. Han väntade i två dagar och meddelade sedan att Lasarus hade dött och "sov", och att han skulle "väcka honom ur sömnen".

Marta gick ut för att möta Jesus när han närmade sig deras hem. Hon tillrättavisade honom milt och sade: "Herre, om du hade varit här, skulle min bror inte ha dött." (Johannes 11:21). Marta var förtvivlad, och detta var ett utmärkt tillfälle för Jesus att trösta henne, vilket han också gjorde. Men vilka tröstande ord talade Mästaren till Marta i denna stund av stor nöd? Sa Jesus till henne, som ofta har sagts i liknande

situationer: "Martha, din bror är inte riktigt död, han har bara avlagt sin yttre skal, sin kropp"? Sa Jesus att den verkliga Lazarus var mer levande än någonsin? Sa han till Martha att det var mycket troligt att Lazarus "själ" svävade i närheten? Sa han: "Martha, det finns ingen död"?

Nej, Jesus sa ingenting sådant. Jesus hade tidigare sagt till sina lärjungar: "Lazarus är död", och han skulle nu inte motsäga denna sanning genom att säga till Marta att hennes bror var mer levande än någonsin. Det han sa för att trösta Marta var i överensstämmelse med hela Guds ord. Eftersom han visste att Lazarus verkligen var död, sa han till Marta: "Din bror ska uppstå igen." vers 23

Om Lazarus någonsin skulle leva igen måste han återuppväckas till livet, och Jesus försäkrade sin syster att detta skulle ske: "Din bror skall uppstå igen." Martha var inte säker på vad Jesus menade. Hon visste att Jesus hade väckt andra från dödens sömn, och hon hade sagt till Jesus: "Vad du än ber Gud om, kommer Gud att ge dig", men hon var inte säker på att Jesus vid det tillfället skulle be Gud att väcka hennes bror från dödens sömn. Så hon svarade: "Jag vet att han skall uppstå i uppståndelsen på den sista dagen." verserna 22-24

Marta visste att det skulle ske en allmän uppståndelse av alla döda, och att då skulle Lasarus väckas från dödens sömn. Hon kände till löftena i Gamla testamentet och hade lyssnat med vördnad och tro på Jesu läror, så hon visste att det fanns ett härligt hopp om uppståndelse för hela mänskligheten.

Marta förstod också att den allmänna uppståndelsen skulle äga rum på "den sista dagen". Den sista dagen är inte "domedagen", som många har trott. Ordet "dag" i detta sammanhang avser en era eller tidsålder, den sista tidsåldern i Guds stora plan för mänsklighetens förlossning och frälsning från synd och död.

Det finns olika tidsåldrar i Guds frälsningsplan. Före Jesu första ankomst fanns patriarkalisk tid och judisk tid. Från och med Kristi första ankomst har det varit evangeliets tidsålder. Dessa har varit förberedande tidsåldrar under vilka Gud har utvalt och förberett dem som skulle samarbeta med Jesus i den sista tidsåldern i Guds plan, den sista dagen, den tidsperiod då Guds plan skulle fullbordas i de dödas uppväckelse och återställandet till fullkomlighet av livet för alla som då skulle tro och lyda lagarna i Kristi rike.

Marta kände till denna sista tidsålder, eller sista dagen, i Guds plan, och hon visste att hennes bror och alla som hade dött då skulle väckas från dödens sömn. Men Marta visste inte om det var detta Jesus menade när han sa: "Din bror ska uppstå igen." Jesus förklarade inte heller direkt för henne vad hans omedelbara avsikter var. Istället svarade han: "Jag är uppståndelsen och livet. Den som tror på mig, han skall leva, även om han dör, och var och en som lever och tror på mig skall aldrig dö." (verserna 25,26). Marta hade uttryckt sin tro på den allmänna uppståndelsen på den sista dagen. Nu förklarade Jesus att han var "uppståndelsen och livet", den som skulle väcka de döda på den yttersta dagen och ge evigt liv till alla som då trodde på honom.

I sitt svar till Marta nämner Jesus två grupper av människor som får liv genom honom. Först finns de som tror nu, men ändå dör. Dessa, försäkrade han Marta, skulle han väcka från döden. Och så finns de som, när de väcks upp i uppståndelsen, då tror på honom. Dessa, sade han, skulle aldrig mer dö. verserna 25,26

Efter att ha försäkrat Marta om att både troende och icke-troende skulle uppstå från de döda, frågade Jesus henne: "Tror du detta?" Marta svarade: "Ja, Herre, jag tror att du är Kristus, Guds Son." (vers 26,

27). Marta förstod, och helt riktigt, att Kristus, eller den utlovade Messias, skulle sändas till världen för att rädda mänskligheten från döden, och att detta skulle fullbordas genom ett uppvaknande av dem som "sov" i döden. Hon trodde att Jesus var den utlovade Messias, den Kristus som skulle komma, och att i honom fanns uppståndelsens kraft.

Lazarus väcks

Efter att Marta på detta sätt hade bekänt sin tro på Jesus som Messias och på hans förmåga att återuppväcka de döda, återvände hon till sitt hem och bad Maria följa med henne för att möta Jesus, vilket hon gjorde. Liksom Marta sade Maria till Mästaren: "Om du hade varit här, skulle min bror inte ha dött." (vers 32). Jesus blev rörd av denna sorgliga scen och av den stora förlusten, och tillsammans med de andra grät han också. Sedan bad han att få se graven där Lazarus var begravd.

Stående vid graven bad Jesus att stenen framför ingången skulle rullas bort. Då protesterade Marta. Hon hade tidigare bekänt sin tro på att Jesus kunde återuppväcka hennes bror, men nu undrade hon och sade till Jesus: "Herre, han luktar illa nu, för han har varit död i fyra dagar." (vers 39). Men för Jesus spelade det ingen roll. Han var på väg att visa vad

som i slutändan skulle åstadkommas genom gudomlig kraft för alla som har dött, och där gudomlig kraft verkar spelar det ingen roll om en person har varit död i fyra dagar eller i tusentals år; livet kan återuppväckas. Han som skapade livet från början är fullt kapabel att återuppväcka livet.

Stående framför den öppna graven ropade Jesus efter en lämplig bön med hög röst: "Lazarus, kom ut!" (vers 43). Det är intressant att notera vad berättelsen inte säger. Den säger inte om Lazarus att han som hade gått till himlen återvände. Lazarus hade inte gått till himlen. Det står inte att han som hade gått till skärselden återvände. Det står inte att han som hade hamnat i en avgrund av evig tortyr befriades från plågorna. Det finns ingen avgrund av evig tortyr.

Det står i berättelsen att när Jesus ropade: "Lazarus, kom ut ... kom den som var död ut." Jesus hade tidigare sagt att Lazarus var död. Nu hade den döde Lazarus väckts från dödens sömn. Befriad från sina gravkläder umgicks Lazarus med sin familj och sina vänner som han hade gjort tidigare. Återuppväckt till livet var han varken ett spöke eller en ande. Han var samma Lazarus som förut. Han var glad över att leva igen, och hans familj var glad över att ha honom tillbaka.

"Förvånas inte"

Vid ett tidigare tillfälle, när Jesus talade om de dödas uppståndelse, sade han: "Förundra er inte över detta, ty den stund kommer då alla som är i gravarna skall höra hans röst och de som har gjort det goda skall komma fram till livets uppståndelse, och de som har gjort det onda till domens uppståndelse." Johannes 5:28,29. Här försäkras vi om att precis som Lasarus kallades fram ur graven, så kommer alla döda att kallas fram vid den allmänna uppståndelsen.

Vi noterar att Jesus här också talar om två allmänna grupper i uppståndelsen – de som har gjort gott och de som har gjort ont eller underlåtit att göra gott. De som har gjort gott omnämns i vers 24 som de troende i den nuvarande tidsåldern. Om dessa sägs att de har evigt liv, och inte kommer att komma till dom. Detta betyder att troende på grundval av sin tro inte längre är dömda till döden, utan är försäkrade om evigt liv i uppståndelsen. Dessa kommer inte att komma till dom i framtiden, eftersom de har klarat sin prövning i det nuvarande livet.

Dessa är de som, genom att ha gjort "gott" genom att tro och troget följa i Jesu fotspår, visar sig värdiga att kallas från döden till en uppståndelse till

"livet". Men de som inte har visat sig värdiga väcks från döden och kommer till dom, för deras uppvaknande kommer att äga rum under världens tusenåriga domedag. Apostlagärningarna 17:31; 2 Petrus 3:8; Uppenbarelsboken 20:6

Det grekiska ordet här är "*krisis*" och översätts med "dom". Alla som nu inte visar sig värdiga livet kommer att möta en kris när de väcks upp från dödens sömn. De kommer då naturligtvis att bli fullt upplysta om de frågor som är aktuella, och de kommer att ges möjlighet, på grundval av full förståelse, att acceptera det liv som har blivit dem till del genom Kristus och att lyda lagarna i Kristi rike, som då kommer att styra hela mänsklighetens angelägenheter. Om de accepterar och lyder, kommer de att återställas till fullkomligt mänskligt liv och leva för evigt. Detta kommer att vara deras fullständiga uppståndelse. Om de inte accepterar och lyder, kommer de att återföras till döden. Petrus sade om den tiden att de som inte lyder "skall utrotas ur folket". Apostlagärningarna 3:23

De troende i denna tidsålder, som har visat sig värdiga att leva och regera med Kristus, kommer att uppstå i uppståndelsen till "ära och härlighet och odödlighet" (Romarbrevet 2:7). Odödlighet är alltså inte en inneboende egenskap hos människan, utan en

härlig belöning som erbjuds dem som är villiga att lida och dö med Jesus för att de ska kunna leva och regera med honom. Som medarvingar med Jesus i hans rike kommer dessa också att vara meddomare med honom under den kommande domens dag. 1 Korintherbrevet 6:2,3; Uppenbarelseboken 3:21; 5:10

Då kommer den icke troende världen att ges en möjlighet att tro, och de döda kommer att väckas från döden för att de ska få denna möjlighet. De som då tror kommer att återställas till den fullkomliga mänskliga natur som Adam förlorade när han var olydig mot Guds lag och dömdes till döden, och de kommer att leva på jorden som människor för evigt. Uppenbarelseboken 21:4

Vilken lycklig fullbordan av den gudomliga planen detta kommer att bli, för det betyder att syndens och dödens herravälde, som orsakades av Adams överträdelse i Eden, inte kommer att bestå för evigt och att alla som har dött under denna långa period av gråt kommer att väckas och få en individuell möjlighet att lyda Guds lagar och leva för evigt.

Skrifterna säger att "Gud älskade världen så mycket att han gav sin enfödde Son, för att alla som tror på honom inte ska gå förlorade utan ha evigt liv ." (Johannes 3:16). Men för att tro på honom måste

de få en klar kunskap om honom, och detta kommer de att få under den kommande domedagen när de väcks upp från döden. Detta är ett härligt hopp för mänskligheten, och Guds profet David uttrycker det symboliskt och vackert. Vi citerar:

”Säg bland hedningarna att Herren regerar: världen skall också grundas så att den inte skall rubbas; han skall döma folken med rättfärdighet. Låt himlarna jubla och jorden glädjas, låt havet brus och allt som finns däri. Låt marken jubla och allt som finns på den, då skall alla skogars träd jubla inför Herren. ... Ty han kommer för att döma jorden, han skall döma världen med rätt och folken med sin sanning.”
Psaltaren 96:10-13

Det finns verkligen liv efter döden, för genom gudomlig kraft kommer de döda att återuppväckas till liv. Detta är den stora hopp en som vi har i Guds ord. Det är hoppet om de dödas uppståndelse.